

MAJA BENKS

*Zavodjenje
gorštakinje*

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Maya Banks

SEDUCTION OF A HIGHLAND LASS

Copyright © 2011 by Maya Banks

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Ti Džej

1

Alarik Makejb se zagledao u prostranstvo zemlje Makejbovih, boreći se sa neodlučnošću koja ga je morila. Udahnuo je rezak vazduh i pogledao ka nebu. Danas neće padati sneg. Ali uskoro hoće. Jesen se smestila u brdima Škotske. Pristigli su hladniji vazduh i kraći dani.

Nakon mnogo godina borbe da skrpi kraj sa krajem, da obnovi klan, njegov brat Juan je načinio veliki napredak u vraćanju stare slave klana Makejb. Ove zime njihov klan neće ostati gladan. Njihova deca će imati prikladnu odeću.

Kucnuo je čas da Alarik uradi ono što je prikladno za svoj klan. Uskoro će otputovati do zemlje Makdonaldovih gde će zvanično zatražiti ruku Rijone Makdonald.

Biće to puka formalnost. Sporazum je postignut pre mnogo nedelja. Ostareli lord sada želi da Alarik provede vreme među Makdonaldovima, u klanu koji će jednog dana postati Alarikov kada se oženi Makdonaldovom ćerkom i jedinom naslednicom.

Čak je i sada u dvorištu bilo veoma živo dok se grupa Makejbovih vojnika spremala za putovanje sa Alarikom.

Juan, Alarikov stariji brat i lord klana Makejb, želeo je da pošalje svoje najpouzdanije ljude da prate Alarika na njegovom

putu ali je on to odbio. Opasnost je još uvek pretila Juanovoj ženi, Morin, koja je bila u podmakloj trudnoći sa Juanovim detetom.

Dokle god je Dankan Kameron bio živ, predstavljao je pretnju po Makejbove. Žudeo je za onim što je pripadalo Juanu – za Juanovom ženom i Juanovom mogućom kontrolom nad Nijav Olenom, nasledem koje je stekao kroz brak sa Morin, ćerkom bivšeg škotskog kralja.

A sada, zbog slabašnog mira u gorju i pretnjom koju je Dankan Kameron predstavljao ne samo za susedne klanove već i za sam presto kralja Davida, Alarik je pristao na ženidbu koja će učvrstiti savezništvo između Makejbovih i jedinog klana čija je zemlja ležala između Nijav Olena i zemlje Makejbovih.

Bio je to dobar spoj. Rijona Makdonald je bila prijatne spoljašnjosti, čak i ako je ostavljala utisak čudne devojke, koja više voli mušku odeću i poslove od onih ženskih. A Alarik će dobiti nešto što nikada ne bi imao da je ostao kod Juana: upravljanje sopstvenim klanom. Sopstvenim zemljama. Njegov naslednik će preuzeti ulogu vođe.

Zašto onda nije s više elana uzjahao konja i odjahao put svoje sudbine?

Okrenuo se kada je čuo zvuk sa svoje leve strane. Morin Makejb je žurila uzbrdo, ili je to barem pokušavala, a Kormak, koji je danas bio zadužen da je čuva, izgledao je iznervirano dok ju je sledio. Čvrsto je obavila šal oko sebe, dok su joj usne drhtale od hladnoće.

Alarik je ispružio ruku koju je ona zgrabila, naginjući se ka njemu dok je pokušavala da dođe do daha.

„Ne bi trebalo da dolaziš ovde gore, curo“, Alarik ju je prekorio. „Ima da se smrzneš.“

„Ne, ne bi trebalo“, složio se Kormik. „Ako lord sazna, biće ljut.“

Morin je zakolotala očima a onda zabrinuto pogledala Alarika. „Da li imaš sve što ti je potrebno za putovanje?“

Alarik se osmehnuo. „Da, imam. Gerti mi je spakovala hrane za dvostruko duže putovanje.“

Naizmenično je stiskala i tapšala Alarikovu šaku, dok je drugom rukom i uznemirenog pogleda gladila svoj rastući stomak. Privukao ju je bliže kako bi je toplota njegovog tela zagrejala.

„Možda da odložiš putovanje za neki drugi dan? Još malo pa će podne. Možda bi trebalo da sačekaš i kreneš rano izjutra.“

Alarik je prigušio osmeh. Morin nije bila srećna zbog njegovog odlaska. Bila je prilično navikla da njen klan bude tamo gde je ona želela da bude. Na zemlji Makejbovih. A sada kada se Alarik spremao da ode, sve je glasnije izražavala svoju brigu i nezadovoljstvo.

„Morin, neću biti dugo odsutan“, rekao je nežno. „Najviše nekoliko nedelja. A onda ću se vratiti na neko vreme pre ceremonije venčanja i života u tvrđavi Makdonaldovih.“

Snuždeno je izvila usne pri podsećanju na to da će Alarik napustiti Makejbove i, iz svih praktičnih razloga, postati član klana Makdonald.

„Curo, prestani da se duriš. Nije dobro za bebu. Kao ni to što si napolju po ovoj hladnoći.“

Uzdahnula je i zagrnila ga. Odstupio je jedan korak i preko njene glave razmenio veseo pogled sa Kormakom. Cura je bila još osetljivija sada kada je nosila dete, a članovi njenog klana su se već navikli na njene spontane izlive osećanja.

„Alariče, nedostajaceš mi. Znam da ćeš i Juanu nedostajati. Ništa ne govori ali je nekako ćutljiviji.“

„I ti ćeš meni nedostajati“, izjavio je Alarik svečano. „Budi uverena da ću biti ovde kada na svet budeš donosila najmlađeg Makejba.“

Na to joj se lice ozarilo, i ona se odmaknu jedan korak i posegnu da ga potapše po obrazu.

„Alariče, budi dobar prema Rijoni. Znam da ti i Juan smatrate da joj je potrebna čvrsta ruka, ali u stvari mislim da su joj najviše potrebni ljubav i prihvatanje.“

Alarik se uzvrpoljio, užasnut što bi ona želela da s njim razgovara o stvarima vezanim za ljubav. Za boga miloga.

Nasmejala se. „U redu. Vidim da ti je neprijatno. Ali poslušaj moje reči.“

„Milejdi, lord te je ugledao i ne izgleda mi zadovoljno“, rekao je Kormak.

Alarik se okrenuo i ugledao Juana kako stoji u dvorištu, s rukama prekrštenim na grudima i namrgođenog lica.

„Hajdemo, Morin“, rekao je Alarik dok je njenu ruku smestao pod svoju. „Bolje da te vratim bratu pre nego što on krene za tobom.“

Morin je progundala nešto sebi u bradu, ali je dopustila Alariku da je otprati niz brdo.

Kada su stigli u dvorište, Juan je pogledao svoju ženu ali je svratio pažnju na Alarika. „Da li imaš sve što ti treba?“

Alarik je klimnuo.

Kejlen, najmlađi od braće Makejb, stao je uz Juana. „Jesi li siguran da ne želiš da ti se pridružim?“

„Potreban si ovde“, rekao je Alarik. „Tim više što će Morin svaki čas da se porodi. Uskoro nam stižu zimski snegovi. Priliči Dankanu da krene u napad kada misli da ga najmanje očekujemo.“

Morin je ponovo uzdrhtala uz Alarika i on se okrenuo ka njoj. „Zagrli me, sestro, a onda se vrati u tvrđavu pre nego što se smrzneš od hladnoće. Moji ljudi su spremni, i neću dozvoliti da plaćete za nama dok pokušavamo da odemo.“

Kao što se i očekivalo, Morin se namrštila ali se još jednom bacila Alariku u zagrljaj i čvrsto ga stegla.

„Neka je Bog sa tobom“, prošaputala je.

Alarik joj je nežno protrljao kosu a zatim pogurao put tvrđave. Juan je potvrdio Alarikove reči gnevno se mršteći.

Morin je isplazila jezik a zatim se okrenula, dok ju je Kormak pratio do stepenica tvrđave.

„Ako ti budem potreban, pošalji poruku“, rekao je Juan. „Smesta ću doći.“

Alarik je zgrabio Juana za ruku i dva brata su se dugo gledala pre nego što ga je Alarik pustio. Kejlen je lupio Alarika po leđima dok je ovaj uzjahivao konja.

„Ovo je dobro za tebe“, iskreno je rekao Kejlen kada se Alarik našao na konju.

Alarik je zurio u svog brata i po prvi put osetio zadovoljstvo. „Nego šta.“

Duboko je udahnuo dok je rukama stezao uzde. Njegove zemlje. Njegov klan. Biće lord. Jašta, ovo je dobra stvar.

Alarik i desetak Makejbovih ratnika jahali su ujednačenim tempom tokom celog dana. Pošto su kasno krenuli, ono što bi obično trajalo dan jahanja sada je značilo da će do zemlje Makdonaldovih stići narednog jutra.

Znajući ovo, Alarik nije požurivao, već je zapravo zaustavio svoje ljude da se utabore odmah u suton. Upalili su samo jednu vatru i držali plamen prigušen kako ne bi osvetljavao široko područje.

Nakon što su pojeli hranu koju im je Gerti pripremila za putovanje, Alarik je razdvojio svoje ljude u dve grupe i šestorici rekao da prvi drže stražu.

Rasporedili su se oko tabora, obezbedivši zaštitu za preostalu šestoricu da mogu da prilegnu i odmire se na nekoliko sati.

Iako je Alarik trebalo da čuva stražu u drugom navratu, nije mogao da spava. Ležao je budan na tvrdoj zemlji i zurio u nebo ispunjeno zvezdama. Noć je bila vedra i hladna. Vetrovi su se pojačavali sa severa, najavljujući nadolazeću promenu vremena.

Oženjen. Za Rijonu Makdonald. Silno se trudio ali jedva je mogao da prizove lik te cure. Sve što je upamtio bila je njena jarka zlatasta kosa. Bila je tiha, što je smatrao dobrom osobinom za ženu iako Morin nije bila tiha a ni preterano poslušna

žena. Pa ipak mu je bila simpatična a znao je da Juan ne bi ništa promenio kod nje.

A opet, Morin je bila sve što žena treba da bude. Nežna i slatka, dok je Rijona bila muškobanjasta kako u odeći tako i u ponašanju. Nije bila neprivlačna, zbog čega ga je zbunjivalo zašto se upušta u aktivnosti sasvim neprikladne za jednu damu.

Moraće da se pozabavi time što pre.

Neznatno pomeranje vazduha bilo je jedino upozorenje koje je dobio pre nego što se bacio u stranu. Mač ga je dodirnuo po boku, probijajući odeću i meso.

Bol mu je sevnuo kroz telo ali ga je potisnuo dok je grabio mač i skakao na noge. I njegovi ljudi su živnuli a noćni vazduh se ispunio zvucima bitke.

Alarik se borio sa dvojicom, a zveket mačeva mu je probijao uši. Ruke su mu pulsirale od naleta udaraca dok ih je odbijao i potiskivao.

Njegovi ljudi su ga povlačili te se gotovo sapleo o čoveka kojeg je postavio na stražu. Iz grudi mu je virila strela, svedočanstvo o dobro postavljenoj zasedi.

Bili su brojčano nadjačani, i mada bi Alarik bio spreman da suprotstavi vojnike Makejbovih protiv bilo koga i bilo kada, sasvim uveren u povoljan ishod, jedini izbor mu je bio da pozove na povlačenje kako ne bi izginuli. Nije bilo načina da pobede pri odnosu snaga jedan na prema šest.

Viknuo je svojim ljudima da krenu ka konjima. Zatim je požurio čoveka ispred sebe, pokušavajući da i sâm dođe do svog konja. Krv mu je liptala iz boka. Oštar miris se uzdizao po hladnoći i ispunjavao mu nozdrve. Vid je već počinjao da mu se muti, i znao je da je gotov ako ne uzjaše konja.

Zviznuo je i njegov konj je jurnuo ka njemu upravo u času kada je jedan ratnik navalio na Alarika. Slabeći brzo od gubitka krvi, borio se bez discipline koju je Juan usadio u njega. Rizikovao je. Delovao nepromišljeno. Borio se za sopstveni život.

Uz urlik, Alarikov protivnik je nasrnuo na njega. Držeći

---

mač obema rukama, Alarik je zamahnuo. Presekao je vrat svom napadaču i potpuno ga obezglavio.

Alarik nije gubio ni trenutak uživajući u pobedi. Još jedan napadač se obrušio na njega. Poslednjim atomima snage bacio se na konja i izdao zapovest da se daju u galop.

Mogao je da nazre obrise tela dok je njegov konj tutnjao napred, ali ga je obuzeo mučan osećaj da se nije radilo o telima neprijatelja. Izgubio je većinu, ako ne i sve svoje ratnike u ovom napadu.

„Kući“, promuklo je zapovedio.

Uhvatio se za bok i hrabro pokušavao da ostane pri svesti, ali se uz svaki trzaj konja koji je leteo preko terena, Alarikov vid sve više zamračivao.

Poslednja svesna misao bila je da mora da se vrati kući i upozori Juana. Nadao se svim silama da nije došlo do napada i na zemlju Makejbovih.

2

Kili Makdonald je ustala pre zore da upali vatru i spremi se za dan. Našla se na pola puta između vrata svoje kolibe i gomile drva iza nje, kada joj je palo na pamet koliko je smešno da zamišlja da joj je dan ispunjen obavezama i aktivnostima.

Zaustavila se kada je zamakla za ugao svoje kolibe i zagledala se u dolinu koja se pružala do udaljenog grebena nekoliko kilometara daleko. Dim iz tvrđave Makdonald i koliba koje su je okruživale dizao se poput šapata i lenjo lebdeo ka nebu.

Kako je prikladno što joj je obezbeđen izvrstan pogled na to jedno mesto na koje nije dobrodošla. Njen dom. Njen klan. Nikada više. Okrenuli su joj leđa. Nisu je priznali kao svoj rod. Bila je izopštena.

Da li je ovo njena kazna? Da bude proterana u kolibu odakle se neprestano podsećala na mesto svog rođenja, dovoljno blizu da ga vidi ali joj je zabranjeno da se u njega vrati?

Pretpostavljala je da bi trebalo da bude zahvalna što uopšte ima gde da živi. Moglo je da bude i gore. Mogla je biti primorana da napusti svoj dom a da nema gde da ode i bez ikakve druge mogućnosti da zarađuje za život osim na leđima.

Stisla je usne dok joj se gornja prezrivo izvila.

Za njenu dobru prirodu bilo je pravo iskušenje da razmišlja o takvim stvarima. Od toga je samo bivala ogorčena i ljuta. Ništa nije mogla da uradi. Nije mogla da promeni prošlost. Jedino je žalila što nije bila u mogućnosti da traži pravdu zbog svega što joj je onaj gad od Makdonalda učinio. I njegova žena. Znala je istinu. Kili je to videla u njenim očima, ali je gospodarica tvrđave kaznila Kili za grehe svog muža.

Katriona Makdonald je umrla pre četiri godine ali Rijona ipak nije poslala nikog po Kili. Njena najstarija i najdraža prijateljica iz detinjstva nije došla po nju. Nije ju pozvala kući. A Rijona je, od svih ljudi, znala istinu.

Kili je uzdahnula. Bilo je glupo stajati ovde i razmišljati o ranama nanetim u prošlosti i razbijenim nadama. Bilo je glupo što je ikada gajila nadu da će možda moći da se vrati u klan jednom kada Rijonina majka umre.

Rzanje konja nateralo je Kili da se okrene i uz tresak ispusti naramak drva. Konj je dokloparao i zaustavio se kraj nje. Vrat konja se presijavao od znoja a divljina u pogledu nagoveštavala je da je pretrpeo nekakav strah.

Ali Kiline oči zadržale su se na ratniku koji je visio preko sedla i na krvi koja je ravnomerno kapala na zemlju.

Pre nego što je uspela da nešto učini, čovek se sručio sa konja uz glasan tresak. Kili se trgla. Bože, to mora da je bolelo.

Konj je zaplesao u stranu, ostavljajući ratnika izvaljenog kraj Kilinih nogu. Ona se sagla, povlačeći ga za tuniku dok je tražila odakle ističe krv. Ogromna razderotina nalazila se u tkanini na njegovom boku a kada je odgurnula dronjke, uzdahnula je.

Posekotina mu je sezala od kuka sve do ispod ruke. Meso je bilo odrano a rana duboka najmanje tri centimetra. Srećom te nije bila dublja, jer bi to zasigurno predstavljalo smrtonosni udarac.

Rana bi svakako zahtevala iglu i konac i mnogo molitve da ga ne uhvati groznica.

Uznemireno je prelazila rukama preko njegovog zategnutog stomaka. Ratnik je bio snažan, mršav i mišićav. Imao je i

drugih ožiljaka, jedan na stomaku i drugi na ramenu. Bili su stariji i činilo se ne tako teški kao njegova trenutna povreda.

Kako da ga unese u kolibu? Osvrnula se iza sebe na vrata kolibe i čvrsto zubima stiskala donju usnu. Bio je krupan i nije se mogao meriti sa curom njene veličine. Biće potrebna domišljatost da se ovaj problem razreši.

Ustala je i požurila do kolibe. Smakla je čaršave sa svog kre- veta i zgužvala ih u ruci. Ponovo je istrčala napolje, puštajući da se materijal razmota na vetru.

Trebalo joj je malo vremena da postavi čaršav; morala je da stavi kamenje na kraj kako se ne bi nadimao na vetru. Kada je završila, otišla je sa ratnikove druge strane i zakotrljala ga na čaršav.

Kao da je pomerala kamenu gromadu.

Stisnula je zube i upotrebila sve svoje mišiće. Malo se zalju- ljao ali se nije ni pomerio.

„Probudi se i pomози mi!“, izgovorila je uspaničeno. „Ne mogu da te ostavim ovde na hladnoći. Danas će verovatno pada- ti sneg a još uvek krvariš. Zar ti nije stalo do sopstvenog života?“

Bocnula ga je da mu stavi do znanja a kada se nije pomerio, udarila ga je po obrazu dlanom.

Promeškoltio se i namrštio. Sa usana mu se otelo režanje koje samo što je nije oteralo u kolibu, na bezbedno.

Onda se namrštila i nagnula malo više kako bi je čuo. „Jeste, tvrdoglav si, ali shvatićeš da sam ja još tvrdoglavija. Ratniče, ovu bitku nećeš dobiti. Bolje da se sada predaš i pomogneš mi u mom naumu.“

„Ostavi me“, zarežao je, nijednom ne otvarajući oči. „Neću ti pomoći da me odvedeš u pakao.“

„U pakao ćeš ako ne prestaneš da se protiviš. A sad se mrdni!“

Na njeno iznenađenje samo je progundao ali se zakotrljao kada ga je pogurala.

„Znao sam da će u paklu biti žena“, promrmljao je. „Pri- kladno je da budu tamo i prave probleme kao i na zemlji.“

„U iskušenju sam da te ostavim ovde da truliš na hladnoći“, odbrusila se Kili. „Nezahvalni bedniče, a tvoje mišljenje o ženama jednako je žalosno kao i tvoji maniri. Nije ni čudo što su ti žene toliko odbojne. Ne sumnjam da nikada nisi bio u stanju da se dovoljno zbližiš sa nekom i promeniš mišljenje.“

Na njeno zaprepašćenje, ratnik se nasmejao i gotovo istog trenutka zastenjao jer mu je ta radnja izazvala bol. Kilina razdraženost je donekle popustila kada je videla kako mu lice postaje pepeljasto a znoj orošava čelo. Zaista je bio u bolovima a ona ovde sedi i raspravlja se sa njim.

Odmahnula je glavom a zatim skupila krajeve čaršava u ruke i prebacila ih preko ramena.

„Bože, daj mi snage“, molila se. „Ne postoji način da ga odvučem do kolibe bez tvoje pomoći.“

Skupila je usne, stisla zube a zatim povukla svom snagom. Samo da bi se trznula unazad. Gotovo se stropoštala na zemlju. Njen ratnik se nije pomerio ni za centimetar.

„Pa, Bog ti nikada nije obećao izuzetnu snagu“, promrmljala je. „Možda ispunjava samo razumne zahteve.“

Zagledala se u problem pred sobom a zatim bacila pogled na ratnikovog konja koji je stajao u daljini i žvakao travu.

Nezadovoljno uzdahnuvši, krenula je odlučno prema konju i zgrabila uzde. U početku je odbijao da se pomeri ali je ukopala noge i podsticala, vukla i preklinjala čudovišnu životinju da izvrši njenu naredbu.

„Gde ti je odanost?“, optužila ga je. „Tvoj gospodar leži na zemlji, teško ranjen, a ti samo misliš na svoj stomak?“

Činilo se da konj nije zadivljen njenim govorom, ali je napokon zakloparao ka palom ratniku. Pognuo je njušku kako bi je smestio uz vrat svog gospodara ali ga je Kili odvušla.

Kad bi samo mogla da pričvrsti krajeve čaršava za sedlo konja, onda bi on mogao da ga odvuče u kolibu. Nije baš želela da joj prljava, smrdljiva životinja bude u domu, ali u ovom času nije videla drugi način.

Trebalo joj je nekoliko dugih minuta da bude zadovoljna što je osmislila izvodljiv plan. Nakon što je učvrstila čaršav i uverila se da se ratnik neće otkotrljati sa platna, poterala je konja u pravcu kolibe.

Na njeno oduševljenje, plan je uspeo! Konj je vukao ratnika po zemlji. Trebaće joj čitava nedelja da ispere prljavštinu sa svoje posteljine, ali bar će čovek biti premešten.

Konj je ukloparao u njenu kolibu u kojoj jedva da je bilo mesta za manevrisanje oko životinje i ratnika. Ispunili su skućeni prostor njenog doma.

Žurno je odvezala krajeve čaršava a zatim je pokušala da natera konja da se vrati putem kojim je došao. Tvrdoglavi konj je očigledno rešio da mu se dopada toplota u kolibi. Pola sata joj je trebalo da pomeri tvrdoglavu zver.

Kada ga je konačno izvela napolje gde mu je i mesto, zalupila je vratima i snažno se naslonila na njih. Sledeći put će morati da se seti da dobra dela nikada ne ostanu nekažnjena.

Prilično se iscrpela od napora, ali njenom ratniku je bila potrebna nega kako bi preživeo.

Njenom ratniku? Frknula je. Pre će biti njenom gnjavatoru. Nema potrebe za gajenjem glupih, fantastičnih misli. Ako umre, verovatno bi ona bila kriva.

Nakon detaljnijeg pregleda, očigledno je da nije bio Makdonald. Namrštila se. Da li je bio neprijatelj Makdonaldovima? Nije da im je dugovala odanost, ali je ipak i sama Makdonald i kao takvoj su njihovi neprijatelji bili i njeni. Da li i sada spašava život čoveku koji je pretnja po nju?

„Opet ti, Kili“, mrmrljala je. Uzleti njene mašte često su dramatično odlazili do apsurdna. Priče koje je plela u svojoj glavi učinile bi dosadnim i kakvog pesnika.

Boje njegovog klana su joj bile nepoznate, a opet u životu nije otišla dalje od zemlje Makdonaldovih.

Nije gajila nadu da može da ga smesti u svoj krevet, pa je uradila najbolje što je mogla. Svoj krevet je donela do njega.

Rasporedila je ćebad i jastuke oko njega kako bi mu bilo udobno, a zatim je dodala drva na vatru koja se gasila. U sobi je već bilo prohladno.

Zatim je prikupila hranu zahvalna što je pre nekoliko dana otišla u susedno selo da dopuni svoje oskudne zalihe. Sama je sakupila većinu onoga što joj je trebalo. A hvala dobrom Gospodu što je vladala vrhunskim isceliteljskim veštinama jer ju je samo to održalo u životu prethodnih godina.

Iako su Makdonaldovi požurili da je izbace iz klana, bez griže savesti su je tražili kada je nekom od njih bilo potrebno izlečenje. Nije bilo neuobičajeno da zašiva ranu nekom ratniku Makdonaldovih nakon nesreće na treningu ili nekom mališanu nakon pada niz stepenice.

Tvrđava Makdonald imala je svoju isceliteljku ali ona je starila i ruka joj više nije bila mirna prilikom ušivanja. Govorilo se da nanosi veću štetu nego dobrobit kada prinese iglu mesu.

Da je Kili bila više pakosna, oterala bi ih kao što su i oni nju oterali, ali novčić koji bi tu i tamo dobila za svoje usluge obezbeđivao joj je hranu kada je lov bio neuspešan i omogućavao joj da nabavi zalihe koje sama nije mogla da prikupi.

Pomešala je bilje i izgnječila listove, dodajući malo vode da načini pastu. Kada je bila zadovoljna njenom gustinom, odložila ju je na stranu i počela da priprema zavoje od starih čaršava koje je čuvala upravo za ovakve hitne slučajeve.

Kada je sve bilo na mestu, vratila se svom ratniku i klekla kraj njega. Nije došao svesti od kada je dovučen u kolibu. Bila je zahvalna na tome. Poslednje što joj je trebalo bilo je da muškarac dva puta veći od nje postane agresivan.

Umočila je krpu u posudu s vodom i počela nežno da čisti ranu. Sveža krv je sipila iz rane dok je uklanjala sasušene, stvrdnute delove. Brižljivo je pristupila svom poslu, nije želela da ostavi ni trunku prljavštine u rani pre nego što je zatvori.

Rana je bila iskrzana i ostaviće veliki ožiljak ali nije bilo nešto od čega bi mogao da umre ukoliko ne dobije groznicu.

Nakon što se uverila da je rana čista, stisla je meso i uzela iglu. Zadržala je dah kada je prvi put uvukla iglu, ali ratnik je spavao i ona je brzo načinila kopče, pazeći da budu čvrste i dovoljno blizu.

Radila je nisko, nadvijajući se nad njim sve dok je leđa nisu zbolela a oči ukrstile od napora. Procenila je da je rana dugačka najmanje dvadeset centimetara. Možda i dvadeset pet. U svakom slučaju, svaki pokret će ga boleti u narednih nekoliko dana.

Kada je ušila i poslednju kopču, sela je i uzdahnula od olakšanja. Okončala je težak posao. Sada je trebalo da povije ranu i pričvrsti povez.

Osećala se iscrpljeno kada je dovršila negu ratnikove rane. Sklonivši kosu iz očiju, otišla je da se umije i protegne bolne udove. U kolibi je bilo pretoplo i radosno je dočekala oštar prohladan vazduh spolja. Spustila se do potoka koji je žuborio nedaleko od njene kolibe i klekla uz ivicu da zahvati vodu šakama.

Napunila je posudu svežom vodom a zatim krenula natrag do kolibe. Zatim je još jednom isprala ranu pre nego što je nanela debeli sloj obloge na ušiveno meso. Presavila je nekoliko traka platna da načini debeli zavoj a zatim ih prinela uz njegov bok i nespretno namotala mnogo duže trake oko njegovog pasa da zavoj drže na mestu.

Kada bi samo mogla da ga postavi da sedi, to bi joj znatno olakšalo stvari. Zaključivši da nema razloga da ga ne podigne u sedeći položaj, povukla ga je za glavu a zatim podmetnula svoje telo da ga gurne na gore.

Skljokao se napred dok mu je krv procurila između kopči. Radeći brzo, čvrsto je namotala trake oko središnjeg dela tela sve dok nije bila sigurna da će sve ostati onako kako je namestila.

Zatim ga je lagano spustila na pod sve dok mu se glava nije našla na jednom od malih jastuka. Zagladila je kosu sa njegovog čela i prstima dodirnula pletenicu koja mu se nalazila kraj slepoočnice.

Privučena lepotom njegovog lica, prstom mu je prešla preko jagodice put vilice. Zaista lep čovek. Savršeno sačinjen i oblikovan. Snažan ratnik prekaljen ognjem bitaka.

Zapitala se koja mu je boja očiju. Plave, nagadala je. Sa njegovom tamnom kosom, plave oči bi bile fascinantne, ali je isto tako verovatno i da su smeđe.

Kao da je odlučio da odgovori na njeno neizgovoreno pitanje, najednom je otvorio kapke. Pogled mu nije bio usredsređen ali je ona bila opčinjena bledezelenim očima okruženim tamnim trepavicama koje su samo naglašavale njegovu lepotu.

Lepota. Očigledno je trebalo da smisli neki bolji izraz. Bio bi smrtno uvređen da ga neka žena opiše kao lepog. Zgodan je. Jašta. Ali ni taj izraz ne opisuje prikladno ovog ratnika.

„Anđele“, izgovorio je promuklo. „Stigao sam u raj, sigurno. To je jedino objašnjenje za ovu lepotu.“

Osetila je nalet zadovoljstva sve dok se nije prisetila da ju je nešto ranije poredio sa paklom. Sa uzdahom je svojim dlanom prešla preko ratnikovih čekinja na licu. Dlan joj je zabrideo i nakratko se upitala šta bi osetila na drugim delovima njegovog tela.

Odmah zatim je pocrvenela i odagnala grešne misli iz svog uma.

„Ne, ratniče. Nisi pronašao raj. Još uvek si na ovom svetu, iako se možda osećaš kao da si u ognju pakla.“

„Nije moguće da anđeo poput tebe živi u utrobi pakla“, izgovorio je nerazgovetnim glasom.

Nasmejala se i ponovo mu dlanom pogladila obraz. Okrenuo se i gurnuo lice u njenu ruku, sklopivši oči sa izrazom zadovoljstva na licu.

„Spavaj sad, ratniče“, prošaputala je. „Božja je istina da te čeka dugačak oporavak.“

„Curo, ne smeš da odeš“, promrmljao je.

„Ne, ratniče. Neću te ostaviti.“

3

Alarik je postao svestan gorućeg bola u boku koji se pojačavao svakim sekundom njegove svesnosti. Pojačao se toliko da se meškoltio i premeštao u pokušaju da olakša nepodnošljivu napetost.

„Miruj, ratniče, da ne pokidaš kopče.“

Medeni glas pratile su nežne ruke koje su pekle njegovu pregrejanu kožu. Vrelina je bila skoro nepodnošljiva a ipak se umirio, ne želeći da anđeo prestane da ga dodiruje. Bio je to jedini privid zadovoljstva koji je imao.

Kako je mogao da izdrži pakleni oganj i zadovoljstvo najsladje među anđelima, ni sam nije znao. Možda se našao između dva sveta i još uvek bio neodlučan kojim putem da krene.

„Žedan“, rekao je promuklo. Klizio je jezikom preko suvih, ispucalih usana, žudeći za umirujućim dejstvom vode.

„Da, ali samo malo. Ne želim da mi se isповrćaš po podu“, izustio je anđeo.

Zavukla je ruku ispod njegovog vrata i podigla mu glavu. Sramotilo ga je to što je bio slabašan kao novorođeno mače. Nikada ne bi uspeo da se pridigne da nije bilo njenog čvrstog stiska.

Rub nekakvog pehara mu se utisnuo na usne, i on je pohlepno pio, gotovo udišući hladnu vodu. Bio je to šok za njegov

sistem, ta hladna i osvežavajuća voda, i telom mu je prostrujala drhtavica. Kontrast je bio skoro bolan. Led na vatre koje su gorele po njegovom telu.

„Tako“, tešio ga je anđeo. „Za sada je dosta. Znam da patiš. Napraviću ti čaj za bol pa ćeš moći lakše da zaspiš.“

Ali on nije hteo da spava. Hteo je da ostane u njenom naručju, svijen uz njene grudi. Bile su to veoma lepe grudi. Pune i jedre, baš kao što u žena i treba da budu. Okrenuo se, ušuškavši se u njenu mekotu. Udahnio je njen slatki miris i osetio kako se pakleni oganj povlači. Okruživao ga je mir. Ah. Sigurno je koraknuo put raja.

„Reci mi kako se zoveš“, naredio je. Da li anđeli imaju imena?

„Kili, ratniče. Zovem se Kili. Tiho sada. Moraš da se odmaraš kako bi povratio snagu. Nisam se ovoliko pomučila da bi mi sad postao svojeglav i umro.“

Ne, neće umreti. Postojale su važne stvari koje mora da uradi, iako u ovom času njegov rastrojani um nije mogao da poima šta je to toliko važno.

Možda je bila u pravu. Treba da se odmara neko vreme. Kada se sledeći put probudi, možda će znati šta da radi.

Ponovo je duboko udahnio i potpuno se opustio. Bio je nejasno svestan da mu anđeo spušta glavu. Još jednom je duboko udahnio, upijajući njen miris. Bilo je kao da pije najslađe vino. Toplo, umirujuće zujanje poteklo je njegovim venama i uljuljkalo ga.

Prestao je da se opire. Njegov anđeo neće dopustiti da on umre.

„Ne, ratniče. Neću dopustiti da umreš.“

Meke usne su mu prešle preko obrva, zadržavajući se na slepoočnici. Okrenuo je lice, poželevši njene usne na svojima. Pomislio je da bi *mogao* da umre ako ga ponovo ne poljubi.

Nastupilo je oklevanje, koje mu se učinilo kao večnost, pre nego što su njene usne napokon dodirnule njegove. Samo jednostavan, nevini gest koje bi i kakvo dete moglo da učini.

Zarežao je tiho u dubini grla. Dođavola, nije želeo jednostavan poljubac u obraz.

„Poljubi me, anđele.“

Osetio je više nego što je čuo zvuk njene ogorčenosti, ali njeno disanje je tada zastalo i prelilo toplotu preko njegovih usana. Mogao je da je namiriše. Da oseti kako treperi kraj njega. Maleni dašak vazduha signalizirao je da je blizu. Tako blizu.

Prikupio je svu svoju snagu da podigne ruku i zaroni je u njenu kosu, grabeći je za potiljak kako bi je zadržao. Podigao je glavu i usne su im se spojile u zadihanom, vrelom poljupcu.

Gospode, koliko je slatka. Njen ukus mu je ispunio usta, klizio preko njegovog jezika poput glatkog meda. Nestrpljivo je pritiskao njene usne, zahtevajući da mu ih otvori. Uz uzdah mu je pružila to što je zahtevao. Razdvojila je usne i on je ušao unutra, ispitujući i kušajući svaki njihov delić.

Jašta, to je bio raj. Jer ako je ovo pakao, u celoj Škotskoj nije bilo čoveka koji bi ikada stupao stazom vrline.

Malaksavši, sručio se natrag i udario glavom u jastuk uz tup zvuk.

„Preopteretio si se, ratniče“, prekorela ga je hrapavim glasom.

„Vredelo je“, prošaputao je.

Pomislio je da se osmehnula, ali soba je bila toliko zamagljena oko njega da nije mogao biti siguran. Nejasno je bio svestan da ona odlazi, ali nije imao snage da se pobuni. Trenutak kasnije, vratila se i ponovo mu uz usne prislonila pehar.

Napitak je bio gorak i on se zakašljao ali ona nije popustila. Sipala mu je tečnost u usta sve dok nije bio primoran da je proguta ili se udavi.

Kada je završila, još jedanput mu je spustila glavu na jastuk i prstima mu prešla preko čela.

„A sad spavaj.“

„Ostani uz mene, anđele. Ne boli me toliko kada si blizu.“

Začulo se tiho šuštanje, a zatim se privila uz njegov nepovređeni bok, tela tako mekanog i toplog, poput štita od hladnoće koja ga je svakim časom sve više obuzimala.

Njen miris ga je okružilo. Osećanje da je uz njega smirilo je divlje vatre. Disao je lakše dok ga je preplavljivao mir. O

da, ona je bila njegov slatki anđeo koji je došao da ga čuva od kapija pakla.

Za slučaj da pomisli da ga ostavi, obavio je ruku oko nje, privlačeci je čvršće uz sebe. Okrenuo je glavu u stranu dok mu njena kosa nije zagolicala nos. Duboko je udahnuo i prepustio se tmini koja je nadirala.

Kili je bila u nezgodnoj situaciji. Naravno, bila je zarobljena uz svog ratnika, čija je ruka poput čelične trake obuhvatala njen struk. Satima se nalazila u tom položaju, nadajući se da će stisak popustiti kada zaspi, ali ostala je čvrsto spojena uz njega.

Mogla je da oseti svaki drhtaj njegovog tela. Svaki put kada bi se stresao od jeze zbog groznice. Nekoliko puta je promrmljao u snu, a ona mu je rukom prelazila preko grudi sve do njegovog lica, pokušavajući da ga umiri.

Šaputala je besmislice, toliko tiho kako bi mu pružila utehu. Svaki put kada bi progovorila, činilo se da se on ponovo smiruje i opušta.

Smestila je glavu u pregib njegove ruke i naslonila mu obraz na široka pleća. Bilo je grešno koliko je uživala ležeći uz njega, ali nije bilo nikog da to vidi, a Bog će joj sigurno oprostiti ako uspe da spase život ovog ratnika.

Napravila je grimasu kada je pogledala kroz prozor. Sumrak se prikrađao i svakim minutom je postajalo sve hladnije. Trebalo je da ustane i pokrije prozor, kao i da potpali vatru da bi im preko noći bilo toplo.

A trebalo je pobrnuti se i za ratnikovog konja, ako životinja već nije odšetala. Malo toga bi moglo da razljuti čoveka kao zanemarivanje njegovog konja. Verovatno bi joj pre oprostio da zanemari njegove rane nego da nanese takvu uvredu njegovom konju. Na kraju krajeva, muškarci su imali svoje prioritete.

Sa uzdahom žaljenja, krenula je da se oslobađa iz ratnikovog stiska, što nije bilo lako jer on kao da je bio odlučan da je ne pusti.

Namrštio se u snu i čak promrmljao nekoliko reči koje su joj zarumenele obraze i oprljile uši. Ali na kraju je pobedila i uspjela da mu sklizne kroz ruke i oslobodi se.

S mukom je ustala, protežući svoje ukočene mišiće, pre nego što se zaputila do prozora da spusti i učvrsti zastor. Vetar se pojačao, zviždeći kroz trščanu tavanicu. Iznenadilo bi je ako uskoro ne padne sneg.

Nakon što je uzela šal i čvrsto ga obmotala oko sebe, stupila je napolje i pogledom potražila konja. Na njeno iznenađenje, bio je tik ispred prozora, kao da je proveravao svog gospodara.

Potapšala ga je po vratu. „Ne sumnjam da si navikao na mnogo bolju negu nego što ti je mogu ponuditi, ali stvarno nemam gde da te sklonim. Misliš da bi mogao da provedeš noć napolju?“

Konj je rznuo i mrdao glavom gore-dole, izdišući topao vazduh iz nozdrva. Bio je ogromna životinja, a sigurno se i pre suočavao sa lošijim uslovima. U svakom slučaju, teško da je mogla da smesti životinju u kolibu.

Potapšavši ga poslednji put, ostavila je konja i otišla po još drva za vatru. Gomila joj se smanjivala, i ujutru će morati da naseče još drva ako želi da održava vatru.

Zadrhtala je kada je vetar iznad nje zaurlao, dižući joj krajeve šala i povlačeći ih kao da želi da je izbaci iz ravnoteže. Žurno je ušla u kolibu i smestila potpalu kraj ognjišta. Uverivši se da su vrata i prozor čvrsto zatvoreni, dodala je još cepanica na vatru i prodžarala je sve dok se nije sasvim rasplamsala.

Stomak joj je zakrčao, podsećajući je da nije jela još od pre svitanja. Odlučivši se za parče usoljene ribe i preostali okrajak hleba, sedela je prekrštenih nogu kraj usnulog ratnika i jela kraj tople vatre.

Dok je odsutno žvakala, zurila je u njegove crte, osvetljene narandžastim odsjajem plamenova. Uvek maštovita, u mislima je počela da stvara slike. Prijatne slike. Uzdahnula je na pomisao da pripada ovom čoveku. Da jedu nakon napornog dana. Ili

ga možda dočekuje nakon kakve žestoke bitke. On bi, naravno, bio pobjednik, i ona bi ga dočekala kao heroja.

Bilo bi mu drago što je vidi. Uhvatio bi je u naručje i ljubio sve dok ne bi ostala bez daha. Rekao bi joj da mu je nedostajala i da je često mislio na nju dok je bio odsutan.

Grudi su je zabolele kada se uz slabašan osmeh prisetila davnašnjih sećanja. Kada su bile devojčice, ona i Rijona su sanjatile o danu kada će se udati za svoje ratnike. Taj san je bio okrutno otrgnut od Kili, a prijateljstvo koje joj je toliko značilo, zauvek je skrajnuto.

Male su bile šanse da Kili ikada nađe svog para. Bila je proterana iz klana Makdonald, a nikada nije putovala dalje od svoje kolibe.

Pa ipak, zgodni ratnik koji joj se našao na pragu predstavljao je nekakav znak, zar ne? Možda je ovo njena jedina prilika. A možda je bio hrana za uzlete njene mašte sve dok ne ojača dovoljno da ode. U svakom slučaju, Kili je rešila da uživa u svojim snovima. Makar bili luckasti i čisto gubljenje vremena. Ponekad su je samo snovi održavali u životu.

Ponovo se osmehnula. Nazvao ju je anđelom. Mislio je da je lepa. O, pa neka mu je um pomutila groznica. Grudi su joj se pomalo nadimale što je jedan takav naočit, zgodan ratnik navaljivao da je poljubi uz veliku cenu po sebe.

Prstima je dodirнула svoje usne, još uvek u stanju da dočara peckavu toplinu njegovog poljupca. Istina je da se nije trudila da odbije njegovu naklonost, i možda ju je to činilo kurvom kako su je Makdonaldovi označili. Ipak je odbila da oseća krivicu. Ionako više nije bilo nikoga ko bi mislio dobro o njoj, tako da nije mogla da izgubi još od samopoštovanja.

Kada tako gleda na stvari, njena nenadana zločestost nije se činila tako grešnom. Vragolasti osmeh joj se raširio licem.

Ko bi uopšte saznao? Nekoliko ukradenih poljubaca i glava puna devojačkih snova nikoga neće povrediti. Umorila se od neprekidnog samoprekorevanja da odbaci svoje luckaste ideje o

ljubavi. Obaviće svoju dužnost i negovati ratnika dok ne ozdravi. A ako u tom procesu odluči da joj ukrade još koji poljubac...

Brišući ruke o haljinu, pogledala je usnulog ratnika i zaključila da je najbolji način da prati njegovo stanje da spava tamo gde je to učinila ranije.

Nežno mu je pomerila ruku u stranu i uvukla se uz njegov bok. Ruka mu se smesta preklopila oko nje i okrenuo je glavu kao da je traži.

Toplota ju je prožela sve do prstiju na nogama kada je promrmljao: „Anđele.“

Osmehnula se i čvršće privila uz njega. „Nego šta“, prošaputala je. „Tvoj anđeo se vratio.“

4

Koliko je samo brzo anđeo postao đavo. Dok je ratnika čitavog narednog dana mučila groznica, naizmenično je psovao Kili kao đavolju sluškinju koja je poslata da ga odvuče u utrobu pakla i verovao da je ona jedna od najslađih anđela.

Bila je iscrpljena i svako malo nesigurna da li će pokušati da je pomamno poljubi ili odgurne od sebe što je dalje moguće. Mogla je samo da se zahvali Bogu što je toliko iznemogao od povrede i groznice da nije bio u stanju da učini nešto više nego da pred njom mlatara rukama.

Bilo joj ga je žao. Zaista jeste. Smirivala ga je. Brisala mu čelo. Iznova je nešto mrmljala, milujući ga po kosi pa čak i utiskujući poljupce na njegovo čelo. Poljupci su mu godili.

Jednom je uspeo da pomeri usne naviše i uhvati njene u vreli, požudni poljubac koji ju je sasvim ostavio bez daha. Čovek je očigledno imao snažan poriv za ljubavlju jer kada je nije psovao, pokušavao je da je strasno poljubi.

Na njenu sramotu, nije pokušavala da ga odgovori. Na kraju krajeva, bio je veoma bolestan. Koristila se tim izgovorom, i odbijala da prihvati bilo koji drugi razlog zbog kojeg je tolerisala njegovu naklonost.

Kako je popodne odmicalo, odvojila je malo čorbe od divljači koju je napravila. Bila je silno zadovoljna kada je zahvalni pacijent kojeg je iscelila ostavio polovinu trupa divljači na njenom pragu. Danima će je prehranjivati, i to dobro.

Noseći čorbu u maloj, napukloj šolji, klekla je pored ratnika i bacila se na naporan zadatak da ga natera da pijucka toplu tečnost.

Srećom nije bio borbeno raspoložen već ju je ponovo gledao kao najsladeg od anđela. Pijuckao je ponuđenu čorbu kao da je ambrozija koju mu sâm Bog nudi. Možda je u grozničavom umu ratnika ona to i bila.

Umalo mu je prolila čorbu po bradi kada je začula kucanje na vratima. Strah ju je šćepao za stomak dok se žurno osvrerala oko sebe kako bi sakrila ratnika. Da sakrije tolikog čoveka? Zauzimao je čitav pod.

Odložila je šolju i položila umirujući dlan na ratnikovo čelo, u nadi da neće u ovom času odlučiti da bogohuli. Zatim se pridigla i zaputila do vrata.

Odškrinula ih je taman da proviri. Sunce samo što nije zašlo; jedva se videlo preko udaljenih vrhova brda. Zadrhtala je kada je prokleti hladan vetar dunuo u njenom pravcu.

Malo je lakše prodisala kada je ugledala težakinju iz susjedstva. To jest, dok se nije setila da ratnikov ogromni konj zauzima prostor kraj njene kolibe.

Sa osmehom je izašla napolje i bacila pogled levo i desno, namrštivši se kada nije ugledala ni traga od životinje. Gde li je zver nestala? Ratnik sigurno ne bi bio srećan ako bi izgubio tako finu životinju. Možda je konj i ukraden. Ipak je sva njena pažnja bila zaokupljena brigom za ratnika. Čuvanje tvrdoglave životinje nije bilo deo njenih dužnosti.

„Kili, izvini što te uznemiravam po ovako hladnom danu“, počela je Džejn Maknab.

Kili je brzo vratila pažnju na Džejn i naterala osmeh na usne. „Nije nikakav problem. Samo te molim da se držiš malo dalje od mene. Čini mi se da sam bolesna, pa ne bih da se i ti razboliš.“

Žena je razrogačila oči i žurno odstupila jedan korak. Sada barem neće očekivati da je Kili pozove u kolibu.

„Pitala sam se da li mogu da te zamolim za malo melema za Angusove grudi. Nešto mi mnogo kašlje. I svaki put tako kada se vreme promeni.“

„Naravno“, uzvratila je Kili. „Napravila sam svežu turu pre samo dva dana. Sačekaj ovde da ga donesem.“

Požurila je unutra i preturala po uglu gde je držala svoje mešavine i napitke. Napravila je dodatnu količinu gustog melema koji je Angus koristio jer je imala nekoliko redovnih pacijenata koji su patili od iste boljke. Koristeći jednu od svojih naprslih šolja, izdvojila je melema dovoljno za nedelju dana a zatim ga odnela napolje do Džejn koja je drhtala na hladnoći.

„Kili, hvala ti. Moliću se da što pre ozdraviš“, rekla je Džejn. Položila joj je novčić u dlan i pre nego što je Kili stigla da se pobuni, Džejn se okrenula i žurno se udaljila.

Slegnuvši ramenima, Kili se vratila u kolibu i odložila novčić u svezani komad platna gde je držala svoja preostala oskudna sredstva. Sa dolaskom zime, trebaće joj svi novčići koje bude mogla da skupi kada joj ponestane zaliha hrane.

Njen ratnik je bio tih i činilo se da se odmara, makar i nemirno. Trzao se i meškoljio u snu, ali je prestao da bunca. Uzdahnuła je s olakšanjem. Srećom da nije morala da glumi umor i iznurenost da bi uverila Džejn da je bolesna. Bila je iscrpljena. Verovatno je i sama izgledala kao da je na ivici smrti, i dala bi sve za mirnu noć.

Klekla je pored ratnika i položila dlan na njegovo čelo, mršteći se zbog toga što mu je koža bila suva i vrela na dodir. Lagano se stresao i mišići su mu se zgrčili i napeli kao da pokušava da odagna hladnoću.

Pogledala je ognjište i znala da će morati da izađe još jednom kako bi obezbedila zalihe drva za predstojeću noć. Vetar je već zavijao i zviždao oko njenog prozora, mreškajući zastor od krzna koji je pokrивao otvor.

Znajući da je bolje završiti sa tim kako bi mogla da provede ostatak noći u toplini svoje kolibe, čvrsto je obmotala šal oko sebe i zaputila se napolje da sakupi još jedan naramak drva.

Kada se vratila, šal joj se rastvorio i zalepršao na vetru, držeći se za nju samo jednim krajem. Požurila je unutra, istresla drva na pod kraj ognjišta i počela da potpaljuje vatru sve dok se plamen nije izvio visoko uz dimnjak.

Bila je gladna ali isuviše umorna da jede. Želela je samo da legne i sklopi oči. Osmotrla je usnulog ratnika i pitala se da li da mu u grlo sipa uspavljujući napitak.

Za njegovu povredu nije bilo dobro da se previše bacaka, a ni on ni ona nisu uspevali da se dobro odmore kada se koprcao u mukama zbog ko zna kakvih priviđenja.

Pitajući se da li će uopšte stići do kreveta večeras, promešala je napitak i ponovo klekla, svijajući ruku ispod ratnikovog vrata. Pridigla ga je koliko je mogla i prinela mu šolju usnama.

„Pij sada“, rekla je umirujućim glasom. „Ovo će te umiriti preko noći. Potreban ti je miran san.“

Kao i meni.

Ispio je napitak poslušno, napravivši grimasu tek kada mu se poslednji gutljaj slio niz grlo. Glasno izdahnuvši, ponovo mu je spustila glavu, pokrila ga krznom da mu bude toplo a zatim se smestila kraj njega, naslonivši glavu na pregib njegove ruke.

Nije se najpristojnije smestila. Da je neko vidi, bio bi zgrožen i opet bi bila označena kao kurva. Ali nikog nije bilo ovde da joj sudi, i neka je prokleta ako dozvoli da joj se to dogodi pod njenim krovom. Odrekla se svoje tople postelje zbog ovog ratnika. Najmanje što je mogao da uradi jeste da sa njom podeli toplotu svog tela.

Njegovo drhtanje je donekle minulo kada se privila uz njega. Čak je ispustio i uzdah zadovoljstva i okrenuo se, rukom klizeći preko njenog struka. Gladio joj je rukom leđa sve dok mu se dlan nije našao između njenih lopatica. A onda ju je jednostavno smestio u zaklon svog tela i privukao joj glavu u udubljenje na svom vratu.